

„Să știți că păcatul vostru vă va ajunge”

[Numeri 32.23]

Noi, oamenii, ne putem înșela reciproc. Câte unul, care toată viața sa a fost un înșelător spre paguba semenilor săi, reușește să păstreze o aparență bună până la capăt în fața lumii, să facă pe omul cinstit și să se sustragă pedepsei meritate. Dar nu și în fața lui Dumnezeu. Chiar dacă noi, oamenii, am fi în stare să ascundem acțiunile noastre rele în fața ochilor semenilor noștri, înaintea lui Dumnezeu - niciodată. În viața noastră nu există nici lucruri mari, nici lucruri mici, pe care să putem să le ascundem de ochiul Celui atotvăzător. În fața Lui „toate sunt goale și descoperite” și - aceasta este așa de serios - noi toți „avem de-a face cu El” (compară cu Evrei 4.13).

Evenimentul următor, din viața împăraților Ahab și Iosafat, constituie o lămurire potrivită pentru cele spuse mai sus. El arată că, oricât de mult s-ar strădui omul, oricât de mult s-ar schimba, ca să înlăture primejdia de la el și să fugă de judecata divină, tot ce face este zadarnic - el nu poate să scape de Dumnezeu.

„Și împăratul lui Israel a zis lui Iosafat: „Eu *îmi voi schimba hainele* și voi intra în luptă, iar tu, îmbracă-te cu hainele tale”. Și împăratul lui Israel și-a schimbat hainele; și au plecat la luptă. Iar împăratul Siriei poruncise căpeteniilor carelor sale, zicând: „Nu vă luptați nici cu cel mic, nici cu cel mare, ci numai cu împăratul lui Israel”. Și a fost așa: cum l-au văzut căpeteniile carelor pe Iosafat, au zis: „Acesta este împăratul lui Israel”. Și l-au împresurat, ca să lupte împotriva lui. Și Iosafat a strigat și DOMNUL l-a ajutat și Dumnezeu i-a îndepărtat de la el. Și a fost așa: când au văzut căpeteniile carelor că nu era împăratul lui Israel, s-au întors de la el. Și un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel între încheieturile armurii. Și Ahab a zis celui care conducea carul său: „Întoarce-ți mâna și scoate-mă din tabără, pentru că sunt rănit”. Și lupta s-a făcut tot mai crâncenă în ziua aceea; și împăratul lui Israel a stat în car împotriva sirienilor până seara și pe la apusul soarelui a murit.” (2 Cronici 18.28-34)

Se observă la citirea acestor rânduri, că împăratul lui Israel nu este numit nici măcar o dată în tot fragmentul cu numele său, ci numai cu titlul. Aceasta nu este întâmplător. Ahab nu se temea de Dumnezeu. Toată viața sa fusese un lanț neîntrerupt de păcate, o răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu și cuvântul din Psalmul 16.4 găsește aplicare la el: „Nu voi pune numele lor pe buzele mele”. Dar Dumnezeul răbdător îl avertizează încă o dată pe împăratul rău. El îl face pe Mica să prevestească, singurul profet sincer de la curtea împăratului, că împăratul nu se va întoarce în pace din lupta de la care nu vrea să se lase oprit. Zadarnic! Ahab nu ia în seamă avertizarea divină. El crede că poate să-L înfrunte pe Dumnezeu și că este în stare să se ajute singur. El *vrea* să persiste pe calea sa, iar sfârșitul este o pieire fără glorie.

Scopul pe care îl urmărea Ahab, când l-a invitat pe Iosafat, împăratul lui Iuda, care era un credincios adevărat, chiar dacă era confuz, să se ducă împreună cu el la luptă, este evident. Părea că vorbele serioase ale lui Mica n-ar fi rămas totuși chiar fără impresie asupra sa. Și astfel se gândea la mijloace ca să-și înșele vrăjmașii. Dacă Iosafat, calcula el, apare în luptă în hainele sale împărătești, atunci atenția vrăjmașilor este îndreptată asupra lui. Dar el, Ahab, în travestiul său, va rămâne necunoscut și astfel, în siguranță relativă și neobservat de vrăjmaș, poate să conducă lupta. Planul era orice altceva decât un plan nobil, dar era bine gândit. El chiar ar fi reușit, după toate prevederile omenești, pentru că Iosafat a căzut în cursa întinsă lui. Dar, omul propune și Dumnezeu dispune. La El era hotărât: să-l omoare pe Ahab. Măsura păcatelor sale era plină. Pe oameni putea să-i înșele cu deghizarea sa, dar ce nebunie să creadă că ea ar putea să slujească la a zădărnici planul lui Dumnezeu! O săgeată este trasă la întâmplare și Dumnezeu

conduce această săgeată. Ea îl lovește mortal pe împărat în ciuda protecției platoșei sale, în timp ce Iosafat este salvat de Dumnezeu din strâmtorarea sa.

Cititorule, Dumnezeu nu poate să lase păcatul nepedepsit, pentru că El este un Dumnezeu sfânt. El trebuie să judece păcatul. Oamenii vorbesc cu plăcere despre bunătatea și despre îndurarea „bunului Dumnezeu”. Ei spun că nu se potrivește nicidecum cu inima iubitoare a lui Dumnezeu, să-l condamne pe păcătos. Dar cei care vorbesc așa, nu fac decât să se dea de gol cu aceasta, cât de neștiutori sunt ei în privința lui Dumnezeu, care nu este numai dragoste, ci și *dreptate* și *sfînțenie*, care Se numește singur un Dumnezeu „gelos” [Exodul 20.5] și despre care Cuvântul vorbește ca despre un „foc mistuitor” [Evrei 12.29]. Nu, Dumnezeu nu poate să treacă păcatul cu vederea. Sfînțenia Sa își cere judecata și de această judecată nu poate nimeni să fugă prin strădania proprie.

Dar, mulțumim lui Dumnezeu! *Există* salvare de această judecată și Dumnezeu Însuși a pregătit-o. Ca Salvator L-a trimis în această lume pe singurul, preaiubitul Său Fiu și „L-a făcut păcat pentru noi”, pe El, „care n-a cunoscut păcat, ca noi (păcătoșii) să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” [2 Corinteni 5.21]. Isus, Mielul fără pată al lui Dumnezeu, a suferit pe cruce „pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” [1 Petru 3.18]. Pe El, care a luat de bunăvoie locul nostru, pe cruce L-a lovit toată judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului. El a purtat-o, a plătit toată vina și acum poate oricine, *care vrea*, să găsească refugiu la această salvare. „Cel care crede în El *nu este judecat*” (Ioan 3.18). „Cine însetează să vină și cine *vrea* să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22.17).

„Cine vrea.” Ahab, împăratul lui Israel, a fost de multe ori avertizat de Dumnezeu. El știa calea care i se cuvenea înaintea lui Dumnezeu. Dar n-a vrut să meargă pe ea și astfel l-a lovit judecata divină. Mulți ani mai târziu, când Fiul lui Dumnezeu a fost El Însuși pe pământ în chip omenesc, El S-a străduit de multe ori - o, de câte ori! - să-i adune în jurul Său pe copiii Ierusalimului, cum își adună o găină puii sub aripile ei, dar nici ei n-au vrut. Consecința a fost judecata îngrozitoare asupra cetății îndărătnice și a locuitorilor ei.

Și astăzi? Nu se ostenește Dumnezeu în toate felurile să-i convingă pe oameni de vina lor? Nu face el ca Evanghelia Sa să fie mereu și mereu propovăduită? Într-adevăr, El nu-Și cruță nicio osteneală ca să le spună oamenilor ceea ce este spre pacea și spre mântuirea lor. Dar cine ia seama la Cuvântul Său? Oamenii se duc, indiferenți sau cu *refuz* nestingherit, până este prea târziu pentru totdeauna.

O, cititorule, lasă-te salvat! *Dumnezeu vrea* ca tu să fii mântuit. Dar dacă tu nu vrei, ce va fi atunci?

„Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” [Evrei 10.31].